

Del 3 al 14 de febrer de 2021

La Filmoteca i el Grec ens acosten a l'obra de Carlos Reygadas

Del 3 al 14 de febrer es podrà veure una retrospectiva completa del cineasta mexicà, programada en el marc del Grec Festival de Barcelona

Premi a la millor direcció al Festival de Cannes 2012 per 'Post Tenebras Lux', Reygadas participarà en una conversa telemàtica oberta al públic amb el director de la Filmoteca, Esteve Riambau

La Filmoteca de Catalunya acompanya el Grec Festival de Barcelona en el seu viatge anual. Si amb Bruce Beresford i altres cineastes d' Austràlia i Nova Zelanda ens vam traslladar als antípodes i amb l'obra del filipí Lav Diaz a l'Orient llunyà, ara la mirada s'adreça cap a l'Amèrica Llatina i s'endinsa en l'obra del mexicà Carlos Reygadas. Una retrospectiva que inclou els sis llargmetratges d'un dels cineastes més reconeguts als festivals internacionals que es programa del 3 al 14 de febrer. S'hi podrà veure el seu darrer film, *Nuestro tiempo* (2018), protagonitzat pel mateix director i la seva família, o *Post Tenebras Lux* (2012), premi a la millor direcció al Festival de Cannes.

Carlos Reygadas (Ciutat de Mèxic, 1971) no deixa ningú indiferent. Cineasta contestatari i extrem, des que va debutar amb *Japón* (2002) es va guanyar el qualificatiu d'*enfant terrible* gràcies a la seva gosadia narrativa i un enfocament del sexe que trencava tabús. El seu cinema sensorial i profund ens apropa a la realitat social i moral de Mèxic desbaratant convencions fílmiques amb una mirada contemplativa que prioritza l'estil per damunt de la trama.

Consagrat al Festival de Cannes, on es va donar a conèixer, i on ha rebut el premi al millor director per *Post Tenebras Lux* (2012), Reygadas assenyala Tarkovsky, Dreyer i Bresson com a referents ineludibles. I, com ells, té un talent especial per transmetre l'essència del món que filma, la majoria de vegades ubicat en un entorn natural i campestre del qual extreu una força mística inusual. Un cineasta controvertit que parla amb franquesa de l'home enfrontat a les seves contradiccions, de l'angoixa i de la bellesa de viure, de l'eros i el tànatos.

Carlos Reygadas serà present telemàticament en la conversa que mantindrà amb el director de la Filmoteca, Esteve Riambau, i amb el públic assistent, el dimecres 3 de febrer a les 19.30 h a la Sala Chomón. Aquesta sessió i precedirà la projecció del film de Reygadas, *Batalla en el cielo*.

Reflexions de Carlos Reygadas:

“El cine, tradicionalmente, ha sido tratado como literatura ilustrada, como si tomaras un cuento y le fueras haciendo dibujos. Se filman cosas para que se conviertan en herramientas narrativas y por eso se edita a un ritmo específico único, que es el de la información, desde *Juego de tronos* hasta la mayor parte de las películas de la historia del cine. Pero en el cine, antes que eso está la presencia de la vida molecular per se, no la de la significación. Cuando esto te importa como espectador, te das cuenta que un amanecer 'per se' es interesante —por supuesto que construye el espacio narrativo— y un fin en sí mismo, no una herramienta para construir una historia. Yo creo que es realidad, porque la materia, las moléculas, la vida atómica que está delante es real, ya estaba”.

“Sólo puedes hacer cine o porque te pagan mucha plata o porque es una necesidad interior irrenunciable. Yo prefiero la necesidad de lo irremediable. Pero, por otro lado, es un hecho que las películas continúan en el tiempo cuando tienen cierta calidad. Hablamos de las películas que nos mueven y son de muertos casi todas. Si hablas de Rossellini, de Bergman, de Mizoguchi, ellos están todos muertos, pero sus películas perviven. Eso es algo alentado de la creación y es un motor muy fuerte, pero también pretencioso”.

[El Confidencial 20/06/2019](#)

“Yo aprendí a hacer cine viendo cine y eso hace que mis procesos sean diferentes. Ruedo prácticamente lo mismo que queda en la pantalla. Siempre me interesó más un cine de la presencia que de la representación o de la narrativa pura. Recuerdo que la primera vez que vi una película de Kiarostami lo que más me emocionó era simplemente ir ahí, subido a un coche, escuchando el ruido del motor y disfrutando del paisaje. O cuando vi *Nostalgia*, de Tarkovski. Lo que me interesaba era estar ahí, al margen de las supuestas historias, que ya las sabemos porque las conocemos todas y porque para eso prefiero un buen libro. Lo que busco es la visión, ese cine que nos permite contemplar la vida misma”.

“El cine que yo hago cada vez se ve menos y se vende por menos. Me ocurre a mí y a gente que está en un sistema muy parecido al mío, como Lucrecia Martel o Apichatpong Weerasethakul. El cine de autor estandarizado, aunque sea una contradicción en los términos, eso que yo llamo Hollywood Plus, está tomando el espacio del cine de autor. Y eso se ve perfectamente en los festivales europeos. En realidad se reduce a algo muy simple: los estadounidenses han ganado la partida. Ahora los festivales son la antesala de los Oscar, algo impensable hace no tanto. Pero la pulsión de la fama y del dinero domina todo. Es el triunfo de la alfombra roja. Y creo que Internet tiene mucho que ver con toda esa deriva. Es curioso que un arma que parece liberadora, que te hace creer que lo tienes todo, en el fondo te induzca a dejar de luchar por las cosas”.

[El País 20/06/2019](#)

Altres enllaços a entrevistes i articles sobre Carlos Reygadas:

https://es.wikipedia.org/wiki/Carlos_Reygadas

<https://www.pressenza.com/es/2020/06/el-cine-de-autor-de-carlos-reygadas/>

http://www.uam.mx/difusion/casadeltiempo/29_iv_mar_2010/casa_del_tiempo_eIV_num29_54_58.pdf

<https://www.elmundo.es/cultura/cine/2019/06/24/5d0f96cb21efa093558b45be.html>

https://www.elespanol.com/cultura/cine/20190621/carlos-reygadas-ahora-hollywood-malos-blancos-injusto/407960158_0.html

Carlos Reygadas

Retrospectiva

Del 3 al 14 de febrer de 2021

Batalla en el cielo

CARLOS REYGADAS, 2005. Int.: Marcos Hernández, Anapola Mushkadiz, Berta Ruiz, David Bornstein. Mèxic-Gran Bretanya-França-Bèlgica. VE. 102'. 35mm.

La història, emmarcada en una Ciutat de Mèxic que transpira dolor i estrès, presenta sense embuts les vides d'uns personatges desesperats i, a primera vista, immorals, d'una manera pertorbadora però visualment molt bella, que, juntament amb la inclusió d'actors no professionals, escenes de sexe explícites i inusuals i un llenguatge cinematogràfic únic que se centra en detalls aparentment irrellevants i en plans llarguíssims, han fet d'aquest cineasta el nou *enfant terrible* del cinema llatinoamericà. Reygadas afirma: "El principi de la pel·lícula n'és alhora un resum: un home i una dona es toquen en una situació de proximitat total, però no aconsegueixen comunicar-se. La distància que els separa els fa patir. La sexualitat sempre és doble: carnal i metafísica, banal i profunda".

Dimecres 3 / 19.30 h Sala Chomón

Conversa per videoconferència entre el director de la Filmoteca, Esteve Riambau, i Carlos Reygadas

Dissabte 6 / 16.00 h Sala Laya

Nuestro tiempo

CARLOS REYGADAS, 2018. Int.: Carlos Reygadas, Natalia López. Mèxic-EUA-Dinamarca-França-Suècia-Noruega-Alemanya-Suïssa. VE/VOSE. 173'. DCP.

Un drama que transcorre en un ranxo dedicat a la cria de braus i que protagonitza una família que, malgrat viure al camp, té accés a tota mena de tecnologies del món modern. Esther, que porta el negoci, i Juan, un escriptor ara dedicat a criar bestiar, formen un matrimoni obert. Aquesta condició, però, es posa a prova quan Esther s'enamora d'un ensinistrador de cavalls que treballa a la finca.

Dijous 4 / 17.30 h Sala Chomón

Divendres 5 / 16.00 h Sala Laya

Japón

CARLOS REYGADAS, 2002. Int.: Alejandro Ferretis, Magdalena Flores, Carlos Reygadas Barquín, Martín Serrano, Yolanda Villa. Mèxic. VE. 130'. 35mm.

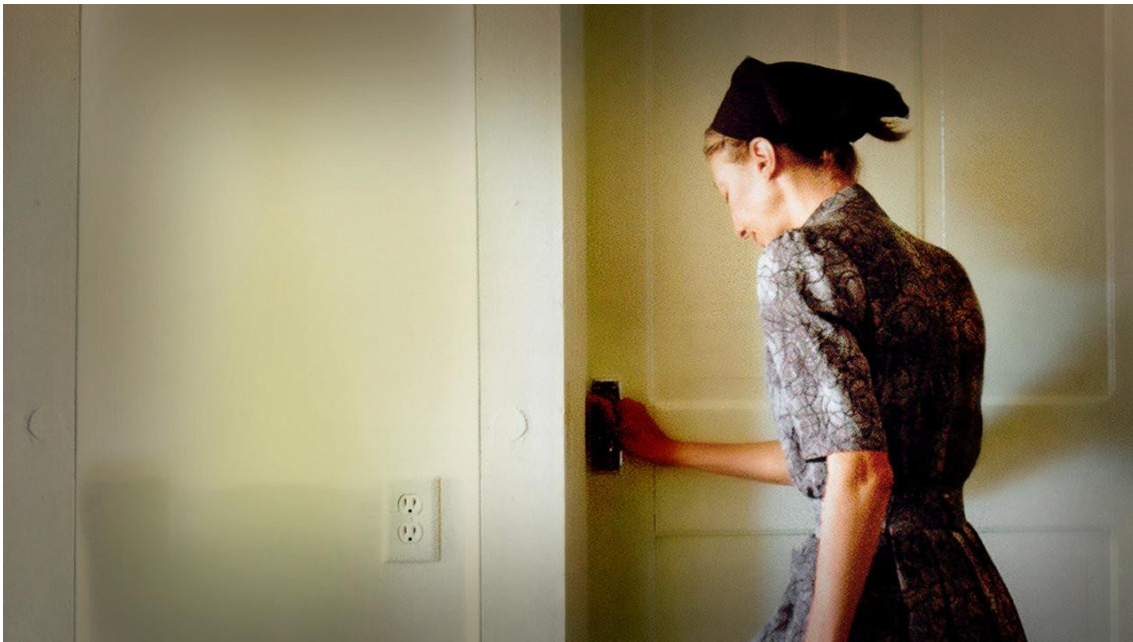
Un home abandona la ciutat amb la intenció de suïcidar-se i es dirigeix cap a un barranc, on troba una dona vella que hi viu i que coneix tota la zona detalladament. *Japón* mostra la fragilitat i la grandesa humanes foses en una unitat per mitjà de la natura, que solem creure perduda irremeiablement però que viu dintre de nosaltres. Amb el seu primer film, Reygadas ja fa patent el seu univers personal tot forçant els límits com una manera d'experimentar una vivència gairebé religiosa del món. Menció Especial Càmera d'Or del Festival de Cannes.

Divendres 5 / 19.45 h Sala Laya

Dissabte 8 / 19.30 h Sala Chomón

Stellet Licht *Luz silenciosa*

CARLOS REYGADAS, 2007. Int.: Elizabeth Fehr, Jacobo Klassen, Maria Pankratz, Miriam Toews. Països Baixos-Mèxic-França-Alemanya. VOSE. 142'. 35mm.

El film, Premi Especial del Jurat al Festival de Cannes, retrata amb fidelitat documental la vida dels mennonites del nord de Mèxic, un grup religiós d'origen alemany, ultrapacifista i refractari al progrés. Rodat amb actors no professionals, escollits d'entre membres reals d'aquesta confessió, ha estat filmat amb el seu propi idioma, el plautdietsch, un dialecte del baix-alemany. Reygadas, que aquí arriba a la depuració màxima del seu llenguatge, relata la infidelitat de Johan, un agricultor i cap de família mennonita, i el patiment que desencadena la situació. El film, que segons el mateix cineasta "tracta d'esborrar la frontera entre el miraculós i el físic", conté un homenatge explícit al film de Dreyer *Ordet*.

Diumenge 7 / 19.00 h Sala Laya

Dimecres 10 / 19.30 h Sala Chomón

Serenghetti

CARLOS REYGADAS, 2009. Mèxic. VE. 80'. DCP.

El Tepozteco, una muntanya amb restes arqueològiques d'antics temples, a més de 2.000 metres d'altitud, acull l'enfrontament entre dos equips de futbol femenins. La competició queda retratada en un seguit de plans copsats durant la prova esportiva i en diverses entrevistes a les jugadores. El títol del film al·ludeix a les gaseles que corren pel Parc Nacional del Serengeti, a Tanzània.

Dimarts 9 / 16.00 h Sala Laya

Dijous 11 / 19.30 h Sala Chomón

Post Tenebras Lux

CARLOS REYGADAS, 2012. Int.: Adolfo Jiménez Castro, Nathalia Acevedo, Rut i Eleazar Reygadas. Mèxic-França-Països Baixos-Alemanya. VE. 115'. DCP.

Un matrimoni i els seus dos fills, provinents de la ciutat, decideixen traslladar-se a viure al camp. En la seva nova vida, formen un món propi que de vegades s'integra en el seu entorn i el complementa i d'altres sembla oposar-s'hi. Una comparació entre la vida urbana i una existència rural en què la vida sembla més cruel i més dura. Proper i estrany a la vegada, l'univers que habiten els personatges d'aquest film ens retorna a les essències de l'obra del director i ens parla de manera radical sobre la pèrdua de la innocència. Premi del Festival de Cannes del 2012 a la millor direcció.

Divendres 12 / 19.00 h Sala Laya

Diumenge 14 / 19.30 h Sala Chomón